

Vojenští stratégové nepovažovali boj proti povstání a asymetrický boj za příliš důležitý a v úvahách na strategické úrovni mu nevěnovali pozornost. Tento postoj ztěžoval formulaci teorie nekonvenčního boje (UW - unconventional warfare) a v podstatě vylučoval nepravděpodobnou válku (irregular warfare) ze všech námětů strategických cvičení. Stratégové pokládali protipovstalecký boj (COIN - counterinsurgency) za úkoly taktického a operačního stupně.

Do opravdových strategických úvah o protipovstaleckém boji a nepravděpodobné válce je nutno zařadit čas a prostor, jakož i dlouhodobé strategické nazírání.

Protipovstalecký boj a tři úrovně války

Při transformaci pozemního vojska, které bude ve 21. století čelit nepravděpodobným protivníkům (irregular warfare enemies), je možno jako vodítek pro vojenský rozvoj používat taktickou, operační a strategickou úroveň války. Největší pozornost pravděpodobně upoutává **taktická úroveň**, na níž si konvenční síly osvojily doktrínu boje proti gerile (counterguerrilla). Zkušenosti konvenčních sil na taktické úrovni se rozšiřují a nová generace vojáků a velitelů zná základy taktiky v nepravděpodobné válce. V tažení proti povstání nelze ale zvítězit, jestliže bude vedeno pouze na taktické úrovni.

V posledních třech letech se změnilo myšlení na **operační úrovni** nepravděpodobné války, především v oblasti boje proti povstání. Na operační úrovni bojovní velitelé převedou strategické koncepce do plánů použitelných na válčišti.

Byla zavedena opatření pro rozšíření znalostí operační úrovně války týkajících se nepravděpodobného boje a boje proti povstání. Tato opatření zahrnují literaturu, školení a kurzy rozšiřující znalosti toho, jak likvidovat ohrožení tohoto druhu. Bude vydána doktrína pro vedení protipovstaleckého boje, na níž navazují **strategické úvahy**.

Aby bylo dosaženo vítězství v globální válce proti terorismu (GWOT - global war on terrorism), a aby se zabránilo šíření povstání, je nezbytné, aby politici měli vůli a odhodlání, bezprecedentní v nedávné historii. „Velká strategie“, která používá nástroje státní moci k dosažení cílů národní bezpečnosti, vyžaduje koalici globálních partnerů, kteří souhlasí s tím, že **globální válka proti terorismu** je prvním bezpečnostním problémem týkajícím se jejich státních zájmů. Taková aliance závisí na tom, jak budou partneři hodnotit ohrožení, a na jejich schopnosti podílet se na globální válce proti terorismu.

Při přeměně války od mezistátní války k nadnárodní a globální nepravděpodobné válce charakterizované soupeřícími ideologiemi je nutno pochopit hluboké ideologické a kulturní rozdíly vyplývající z radikálně odlišných náboženských praxí. Nový strategický způsob myšlení musí také zvážit používání mezinárodních a místních možností pro ochranu zákonnosti a tato velká změna musí být zakotvena ve správném hodnocení povahy protivníků.

Za nejpravděpodobnější situace v tomto století jsou považovány nepravděpodobná válka, boj proti povstání a stabilizační operace. Proto jsou transformace ozbrojených sil a strategické koncepce zaměřeny na **boj proti povstání**.

Z nich bude vycházet společná operační koncepce pro nepravidelnou válku, která bude vyžadovat možnosti vedení asymetrického boje.

Strategické koncepce protipovstaleckého boje. Strategické koncepce jsou definovány jako způsoby, jimiž mohou ozbrojené síly nejlépe plnit svoje funkce a vykonávat uložené úkoly, přičemž respektují příslušné teorie, fakta, předpoklady a politiku. Protipovstalecký boj je jednou z těchto funkcí.

Strategické koncepce určují strategii a strategické cíle (zabraňovat, porazit, odstrašovat, umožnit atd.). Správná analýza konečného stavu protivníka vede ke správné strategické koncepci. Pokud jde o globální válku proti terorismu, strategická koncepce USA se řídí národní strategií USA a povahou jejich mezinárodních aliancí. Strategické koncepce jsou vodítkem pro koordinaci mezioborového (interagency) a mezinárodního úsilí. Globální kampaň vyžaduje globální strategickou koncepci. Strategická koncepce soustřeďuje prvky státní moci do jednotného celku.

Strategické koncepce pro protipovstalecký boj zahrnují formy manévru jako **strategické útoky nebo údery**, intervenční operace, nebo preventivní vnitřní obranu cizích států (preventative or preemptive FID - foreign internal defense). **Preventivní analýza** vnitřní obrany cizích států umožní předpovědět, kde mohou v neovládaném státě, s rozpadající se státní administrativou (failing-state), vzniknout podmínky pro terorismus nebo povstání. Ve spolupráci se spojenci zahrnuje preventivní vnitřní obrana cizího státu řešení krize, aby bylo vyloučeno zhoršení situace a aby státní moc mohla zvrátit negativní vývoj a zbavit protivníka volnosti jednání.

Jinou strategickou koncepcí je použití **nekonvenčních spojenců** (UW proxies) k útokům na nepravidelné síly, stejně jako je tato strategie používána proti nám. Toto je často používanou vhodnou metodou. Války vedené spojenci (proxy wars) slouží k ekonomii sil tím, že poutají protivníka, zatímco bojujeme na jiných frontách. Války vedené spojenci mohou jako taktiku používat subverzi a sabotáž.

Další dvě strategické koncepce jsou:

- ❑ **ovládání** (*management*) je formou trvalého odstrašování kombinovaného s preventivní vnitřní obranou cizího státu (preventative FID),
- ❑ **omezování** (*containment*) kombinuje izolující funkci charakterizovanou vyloučením eskalace (omezené války), reaktivní (nikoli proaktivní) prvky a určitou formu odstrašování (v podstatě soubor strategií pro dosažení synergie v celkovém úsilí).

Tyto strategické koncepce vyžadují perspektivní geopolitické nazírání a musejí být podpírány silnou národní vůlí, trpělivostí a vytrvalostí.

Povstalecká strategie

Moderní povstání jsou propojena do sítí, jsou amorfni, nadnárodní, nemají jen jednoho vůdce (headless), používají kriminální metody, jejich **doktrína je složitou bezbarvou směsicí všeho**. Dnešní povstalec napodobuje různé teroristické, gerilové a povstalecké teoretiky a může daného dne operovat podle jedné nebo podle všech těchto teorií. Protipovstalecká strategie musí překonat možnosti a operační koncepce povstalců a zkombinovat mnohé protipovstalecké strategie do nové „kontrastrategie“ (counterstrategy). Důležité je správně **poznat povstaleckou a teroristickou strategii, aby bylo možno formulovat vhodnou kon-**

trastrategii, protože jinak by plán kampaně mohl být operační směsicí, která by mohla klást nerealistické požadavky na ozbrojené síly.

Je nutno studovat povstalecké strategie pro pochopení teoretických a intelektuálních základů asymetrické války. Žádný protipovstalecký praktik nebude úspěšný, jestliže neuskuteční **analýzu motivace a strategie povstalců** k odhalení, jak jsou jejich různé akce kombinovány pro dosažení požadovaného konečného stavu.

Toto velmi důležité porozumění je základem pro sestavení vhodné **kontrastrategie podle modelů nekonvenční války**: „přímý verzus nepřímý“ nebo „nepřímý verzus nepřímý“ (klasická kontrarevoluční válka, vnitřní obrana cizího státu, vyhlazovací válka, cílený gerilový boj, policejní akce atd.).

Globální povstání 21. století je extrémně složité a problematické a klade vysoké požadavky. Překročilo meze politické a etnické války a změnilo se v globální ideologický boj. **Cílem nynější kontrastrategie musí být porážka vleklé globální džihadistické ofenzivy**, zbavení radikálního politického islámu jeho vlivu a jeho izolace od umírněného islámu.

Konečným stavem Západu nemusí být vítězství, nýbrž jeho strategickým cílem by měly být požadované účinky jako prevence, zbavení vlivu, zvýšení bezpečnosti a izolace. Západ musí také mít na mysli účinky druhého a třetího řádu těchto strategických cílů a musí podle potřeby přizpůsobovat strategii.

Ačkoli náboženství zajisté slouží jako motivace některých povstalců, mnozí z nich studovali teorie tradičních povstání a gerilového boje (Sun Tsu, marxisticko-leninská ideologie, Mao Ce-tung, Che Guevara).

Klíčoví vůdcové a prominentní náboženští extrémisté tvoří předvoj. Náboženský extremismus představuje jádro ideologického hnutí pro vyřešení současných společenských problémů návratem ke dřívější formě společnosti, která byla vedena *islámským kalifátem*. Náboženství se stalo prvkem národní moci a moderní povstalci je velmi účinně používají jako fasády, za níž skrývají zločinecké akce a násilné mocenské zápasy.

Před 11. zářím většina povstání probíhala v jednom státě, avšak islámští povstalci se již tímto pravidlem neřídí. Nový **prostor pro tyto povstalce je globální**, zahrnuje internet, rozpadající se státy, komunity etnických menšin v rozvinutých zemích a etnických diasporách, které jsou „útočištěm“ náboženských institucí a dogmat. Nový prostor zahrnuje také nadnárodní podpůrné organizace, které – možná bezděčně – jim poskytují pomoc a podporu. Novou formou rozptýlení pro přežití proti konvenčním silám je decentralizace (při zachování síťového propojení) a vedení válek nastrčenými protivníky, využívajícími občanských práv.

Každá **globální strategie** působení proti islámsko-fašistickému povstání bude vyžadovat trpělivost a pevnou státní vůli. Metodou pro porážku tohoto typu povstání je přijetí řady **dlouhodobých opatření**, jako výstavba státu, kulturní diplomacie a činnost policie. V podstatě existují čtyři nezbytné akce.

1. Zavedení demokracie a liberalismu podporovaných legitimní vládou a účastí lidu na politickém procesu, aby byli islámští fašisté zbaveni legitimacy. Úspěch se nebude jevit jako výrazné vítězství. Je možno zvládnout anebo omezit povstání během času.
2. Ozbrojené síly za podpory posilování zákonnosti musí převzít rozsáhlejší úlohu při separaci povstalců od obyvatelstva. Tento nový model musí zahrnovat kombinované vojenské a policejní akce.
3. Je nutno vyvíjet vnitrostátní, zahraniční a diplomatické úsilí pro přerušení podpory povstalců. Fondy pro charitativní náboženské organizace je nutno zastavit.

4. Poskytovat dokonalejší a pravdivé zpravodajství. To znamená ideologický boj. Cíli budou povstalecké organizace, motivace a zpravodajství, jichž bude dosaženo tzv. informačními operacemi (IO - information operations) pro oslabení vůle povstalců.

Transformace sil pro protipovstalecký boj

Expediční operace se rozšířily do rozsáhlých operací. Strategické koncepce pro boj proti globálnímu povstání je nutno převést do operačních plánů. Společný plán strategických možností (JSCP - Joint Strategic Capabilities Plan) musí zahrnovat více mezioborových prostředků. Systémy hodnocení bojeschopnosti sil musejí hodnotit také schopnost k vedení protipovstaleckých operací. Boj proti povstání musí být začleněn do oboru velkých kampaní. Je nutno získávat poznatky pro plánování globálních kampaní. Vojenské studijní programy musejí připravovat budoucí strategy pro tyto úkoly.

Pro dosažení **úspěchu na strategické úrovni** je nutno správně zvolit zaměření strategických sil. Je nutný vyšší počet sil vycvičených speciálně pro nepravidelnou válku za podpory těžších konvenčních sil.

Charta pro nepravidelnou válku zahrnuje vytváření možností spojeneckých států pro vyloučení dalšího šíření ohrožení. **Síly určené pro nepravidelnou válku** optimalizují svoje úlohy nabýváním regionálních a kulturních znalostí. Jsou to víceúčelové jednotky podržující si svou schopnost plnit rozsáhlejší konvenční bezpečnostní úkoly, avšak jejich primárním úkolem je vedení nepravidelných válek.

Konvenční síly podporují vedení nepravidelné války a podílejí se na regionálních operacích i na akcích spojených s vnitřní obranou cizích států. Expediční útvary musejí dosáhnout strategické pružnosti a být připraveny ke **společnému působení** s nekonvenčními silami, s humanitárními organizacemi, s orgány pro civilní záležitosti, s mezioborovými orgány a policejními silami pod jednotným velením.

Principy boje proti povstání

Principy a imperativy protipovstaleckého boje jsou vodítkem pro síly zasazené do protipovstaleckých kampaní. Avšak boj proti povstání je zvláštní a složitá záležitost. Respektování principů a imperativů nezaručuje úspěch, což je jedním z mnoha paradoxů protipovstaleckého boje. Pochoopení takových paradoxů napomůže osvětlit výjimečné problémy spojené s porážkou povstání.

Legitimita jako hlavní cíl. Legitimní vlády jsou ve své podstatě stabilní. Mají podporu lidu potřebnou k řešení vnitřních problémů, změn a konfliktů. Nelegitimní vlády jsou nestabilní. Špatné řízení, korupce a nezpůsobilá vláda nevyhnutelně vyvolávají nestabilitu. Proto je nelegitimní vláda základní příčinou a ústředním strategickým problémem v dnešním nestabilním globálně-bezpečnostním prostředí.

Akce, které jsou indikátory legitimacy a které musí zavést každý, kdo čelí ohrožení stability, jsou:

- ❑ svobodné, poctivé a časté volby vedoucích činitelů,
- ❑ vysoká úroveň podpory politického procesu ze strany lidu,
- ❑ nízká úroveň korupce,
- ❑ přijatelná úroveň a rychlost politického, hospodářského a sociálního vývoje,
- ❑ vysoká úroveň podpory režimu ze strany sociálních institucí.

Vlády, které dosáhnou těchto cílů, zpravidla mají dostatečnou podporu obyvatelstva při utváření stability. Primárním úkolem protipovstaleckých sil je nastolit takovou vládu. Zatímco vojenská akce může řešit symptomy ztráty legitimacy, její obnovy lze dosáhnout pouze s použitím všech prvků státní moci. Pokud vláda nedosáhne legitimacy, nemohou mít protipovstalecká opatření úspěch.

Jednota úsilí. V ideálním případě by protipovstalecká strana měla mít jednotné velení všech prvků státní moci zapojených do protipovstaleckých operací. Avšak vojenští velitelé mohou v nejlepším případě dosáhnout jen jednoty úsilí navázáním spojení a styku s osobami odpovědnými za nevojenské prvky moci.

Styk s mezioborovými, koaličními a domácími organizacemi je důležitý pro zajištění, aby byly sledovány společné cíle a aby byly akce synchronizovány. Výsledná synergie je důležitá pro účinný protipovstalecký boj. Jednota úsilí musí existovat na všech úrovních aktivity. Jinak by si dobře míněné, avšak nekoordinované akce mohly navzájem překážet, nebo by umožnily schopnému protivníkovi využít mnoha slabých míst.

Primát politiky. Zatímco všechny prvky státní moci mají úlohu v úspěšném protipovstaleckém boji, politické cíle musejí podržet svůj primát. Všechny akce musejí být plánovány a prováděny se zřetelem k jejich přínosu k posílení legitimacy vlády. Politické a vojenské aspekty povstání spolu zpravidla souvisejí, jako by byly neoddělitelné, a většina povstalců tuto skutečnost uznává. Za boje proti povstání budou vojenské akce vedené bez správné analýzy jejich politických účinků v nejlepším případě neúčinné a v nejhorším případě budou prospěšné pro nepřitele.

Význam prostředí. Klíčovým aspektem při povstání je obyvatelstvo. Analýza účinků nějaké operace je nemožná bez pochopení společnosti a kultury, v nichž protipovstalecké operace probíhají. Vojáci musejí rozumět demografii, historii, příčinám, ideologiím, účelům, organizacím, přístupům a podpůrným činitelům každé strany v konfliktu. Vzájemně propojená politicko-vojenská povaha povstání vyžaduje, aby se protipovstalecká strana vžila do života lidu aby dosáhla vítězství. Úspěšné protipovstalecké operace vyžadují, aby vojáci uměli jasně a citlivě hodnotit povahu konfliktu, zvláště motivaci, silné stránky a slabá místa povstalců a domácích činitelů.

Zpravodajství jako hybná síla operací. Bez porozumění prostředí nelze pochopit a vhodně použít zpravodajství. Bez dobrého zpravodajství protipovstalecká strana bojuje proti neviditelnému nepříteli. Všechny operace musejí být připraveny podle pečlivě vyhodnocených zpravodajských údajů získaných a analyzovaných na nejnižším možném stupni a předaných všem jednotkám.

Izolace povstalců od jejich důvodů a podpory. Přivodit ztroskotání povstání je snazší než zabít každého povstalice. Dynamická povstání rychle regenerují a proto schopné protipovstalecké velení přeruší zdroje této možnosti obnovy. Ideologická podpora může být rozštěpena odstraněním sporů živících povstání. Fyzická podpora může být přerušena kontrolou obyvatelstva nebo zajištěním hranic. Mezinárodní nebo místní zákonná opatření mohou být nezbytná pro omezení zahraniční finanční podpory povstalců.

Jakmile vláda posílí svou legitimitu, lid bude aktivněji napomáhat pro dosažení tohoto principu. Vítězství bude dosaženo, když bude podporou lidu trvale udržována izolace povstalců.

Bezpečnost za vlády zákonnosti. Úhelným kamenem každého protipovstaleckého úsilí je bezpečnost obyvatelstva. Bez bezpečnosti nelze zavádět žádné trvalé reformy a bude se

šířit rozvrat. Pro zavedení legitimacy musejí bezpečnostní aktivity sahat od oblasti rozsáhlých vojenských operací až po oblast posilování zákonnosti. Povstalci považovaní za zločince ztratí veřejnou podporu. Jestliže se s nimi bude zacházet podle zavedeného právního systému v souladu s místní kulturou a praxí, bude posílena legitimita vlády. Tento proces vyžaduje čas, avšak vojáci si musejí být vědomi zákonných postupů platných pro jejich jednání a musejí tyto postupy podporovat. Musejí také napomáhat vytváření místních institucí (policejní síly, soudnictví), které budou podporovat zákonný režim.

Dlouhodobé zasazení. Povstání jsou zpravidla vleklými konflikty. Protipovstalecké operace jsou obvykle velmi náročné na čas a prostředky. **Povstalci zvítězí, jestliže neprohrají. Protipovstalecká strana prohraje, jestliže nezvítězí.** Povstalci jsou posilováni názorem, že určité ztráty anebo několik roků přinutí protivníky přerušit konflikt. Pouze neustálé přesvědčování o oddanosti podporované skutky posílí víru veřejnosti v přežití vlády. Lid nebude podporovat vládu, pokud nebude přesvědčen, že protipovstalecké síly mají prostředky, schopnost, vytrvalost a vůli zvítězit.

Imperativy protipovstaleckého boje

Pro dosažení úspěchu za protipovstaleckých operací je nutno mít na mysli tyto imperativy.

Vyhodnocovat informace a vyhlídky. Informace a vyhlídky spolu souvisejí a protipovstalecká strana je musí pečlivě vyhodnocovat. Pro omezení nespokojenosti a získávání podpory musí protipovstalecká strana a vláda vytvářet a udržovat realistické vyhlídky mezi obyvatelstvem, vlastními silami, a také v mezinárodním společenství, přičemž klíčovým nástrojem jsou informační operace. Je nutno se vyvarovat přehnaných slibů. Neschopnost dosáhnout slíbených výsledků může být vykládána jako záměrné klamání a nikoli jako pouhý neúspěch dobrých záměrů.

Využívání vyhlídek zahrnuje také poukazování na hospodářský a politický pokrok jako součást kampaně dokazující obyvatelstvu zlepšování života. Obyvatelstvo musí být přesvědčeno, že jeho život bude lepší za řízení protipovstaleckou stranou a nikoli za řízení povstalců. Protipovstalecké síly a domácí stát musí zajistit, aby jejich skutky souhlasily s jejich slovy. Každá akce má informační reakci, takže je nutno pečlivě posuzovat účinek na mnohé cílové skupiny a vytvářet reakce, které podporují sledovaný cíl.

Používat přiměřenou sílu. Každé použití síly vyvolává řadu reakcí, takže je optimální používat minimální možnou sílu při řešení každé situace. Občas je nutné velké úsilí k odstrašení protivníka nebo k přesvědčení obyvatelstva, avšak velikost síly i to, kdo ji použije, je nutno pečlivě kalkulovat. Zahájit operaci, v níž padne pět povstalců, je neúčinné, jestliže vedlejší škody způsobí, že se k povstalcům připojí padesát dalších. Často je lépe, když přepady ve městě provádí policie, i když není tak dobře vyzbrojena jako vojenské jednotky, protože obyvatelstvo vidí, že použití síly je legitimní. Místní policie také posiluje vládu zákona.

Učit a přizpůsobovat se. Protipovstalecké síly musejí být organizací, která se učí. Povstalci střídají vojenské a politické fáze a metody. Kromě toho, povstalecké sítě si neustále vyměňují informace o zranitelných místech protivníka. Obratné protipovstalecké síly musejí být schopny přizpůsobovat se alespoň tak rychle jako protivník. Každá jednotka musí být schopna pozorovat, získávat poznatky a aplikovat je a hodnotit výsledky. Vyšší velitelství musejí vytvořit účinný systém pro předávání získaných poznatků u svých jednotek. Povstalci hledají slabá

místa a podle nich mění svoje oblasti operací, takže u protipovstaleckých sil je nezbytná decentralizace pravomocí.

Zplnomocnění nejnižších stupňů. Proces učení musí probíhat na všech stupních protipovstaleckých sil. Mozaiková povaha povstání znamená, že místní velitelé nejlépe znají svou vlastní situaci. Musí mít prostředky pro získávání hodnotných průzkumových údajů a pro vedení informačních operací. Proto musejí být protipovstalecké operace decentralizovány. Vyšší velitelé musí důvěřovat podřízeným, aby nižším stupňům předali pokud možno největší pravomoci. Iniciativa nižších stupňů musí být podporována, aby byly vytvořeny protipovstalecké síly schopné přizpůsobovat se rychleji než povstalcí.

Podporovat hostitelský stát. Zahraniční protipovstalecké síly musejí mít na paměti, že vedou protipovstalecké operace pro podporu hostitelské vlády. Dlouhodobým cílem této vlády je dosáhnout soběstačnosti. Na konec musí hostitelský stát vyhrát svou vlastní válku. Zatímco zahraniční vojenské síly a instituce poskytují hodnotnou pomoc, musí být schopny předat odpovědnosti domácím orgánům. Zatímco může být pro zahraniční vojenské jednotky snazší samy vést operace, daleko lepší pro ně je pomáhat posilovat místní síly. Za úspěšných protipovstaleckých operací mají hostitelské vlády konečnou odpovědnost za vyřešení svých vlastních problémů.

Paradoxy protipovstaleckých operací

Protipovstalecké operace představují složité a často nové úkoly a okolnosti. V mnoha směrech je vedení protipovstaleckých operací kontraintuitivní vůči tradičnímu přístupu k válce a k bojovým operacím. Některé důležité paradoxy jsou:

Čím více chráníte svoje síly, tím jsou méně bezpečné. Konečného úspěchu dosáhnou protipovstalecké síly ochranou obyvatelstva, nikoli ochranou sebe sama. Budou-li se vojenské síly zdržovat ve svých základnách, ztratí styk s obyvatelstvem, které je konečným arbitrem vítězství a které by mohlo předat ulice a náměstí povstalcům. Vojenské síly musejí hlídkovat, sdílet riziko a udržovat styky pro získávání zpravodajských údajů k vedení operací a pro posilování vztahů s obyvatelstvem, jež zavede legitimitu.

Čím větší sílu použijete, tím menší je účinnost. Každé použití síly vyvolává mnohé účinky, z nichž všechny nejsou předvídané. Čím větší síla se použije, tím větší je možnost vedlejších škod a chyb. Nepřátelská propaganda bude popisovat manévrové vojenské akce jako násilné. Omezená síla také posiluje vládu zákonnosti, kterou se snaží zavést.

Nedělat nic je někdy optimálním postupem. Povstalec často vykoná teroristický čin nebo gerilový převrat, aby vyprovokoval protipovstalecké síly k přehnané reakci, nebo k takové reakci, kterou bude moci povstalec využít. Jestliže pečlivá analýza účinků reakce ukáže, že výsledky mohou být spíše negativní než pozitivní, musejí vojáci posoudit alternativu.

Nejlepší zbraň pro boj proti povstání nestřelí kulky. Síly působící proti povstání dosáhnou nejúčelnějšího úspěchu získáním podpory ze strany obyvatelstva a legitimacy pro vládu, nikoli likvidací povstalců. Bezpečnost je důležitá při hodnocení stupně jiných druhů pokroku, avšak trvalé vítězství se dostaví s fungujícím hospodářstvím, politickou účastí a obnovenou nadějí. Peníze a tajné volby budou mít mnohem důležitější účinky než pumy a střely. Informace je mnohem mocnější, když je správně používána. Vojáci musejí být připraveni k jejímu používání při nevojenských úkolech pro podporu protipovstaleckých operací.

Nechat „je“ něco udělat špatně je někdy účelnější než udělat to „sami“ dobře. Kdo vede nějakou operaci je stejně důležité jako to, jak dobře je vedena. Mezinárodní společenství

podporuje a bude podporovat hostitelské státy v boji proti povstání a trvalý úspěch vyžaduje vytvoření životaschopných institucí schopných působit bez velké mezinárodní podpory. Čím déle bude tento proces trvat, tím více bude slábnout podpora ze strany lidu podporujících zemí, a tím více bude místní obyvatelstvo zpochybňovat legitimitu vlastních sil.

Jestliže je taktika účinná v tomto týdnu, nebude účinná příští týden. Jestliže je účinná v tomto kraji, nebude účinná v kraji sousedním. Dnešní schopní povstalci jsou přizpůsobiví a často jsou součástí rozsáhlé sítě, v níž neustále a okamžitě komunikují. Úspěšné metody protipovstaleckého boje a vhodná protipatření se v povstalecké síti rychle rozšiřují a povstalci mohou rychle zavést změny. Velitelé protipovstaleckých sil se musejí vyvarovat sebeuspokojení a být přizpůsobiví nejméně tak jako protivníci.

Taktický úspěch nezaručuje nic. Samotné vojenské akce nemohou dosáhnout úspěchu. Taktické akce musí být zaměřeny na operační a strategické vojenské cíle a na důležité politické účely. Bez těchto vazeb bude docházet k plýtvání s životy a prostředky bez skutečného užitku.

Strategické velení

V USA bude zřízeno strategické středisko pro studium nepravidelné války, aby byla zachována způsobilost k jejímu vedení, aby bylo profesionalizováno umění vést nepřímé války a aby byla vychována generace důstojníků pro tuto oblast. **Požadavky kladené na tyto důstojníky jsou:** politická a diplomatická způsobilost jednat na operační a strategické úrovni, být strategickými teoretiky i strategickými praktiky, znalost taktických aspektů vedení nepravidelné války a dovednost tyto aspekty dále rozvíjet.

Pozemní vojsko USA zavedlo systém pro získávání poznatků. Je si vědomo, že protivníci je studují stejně pečlivě, jako pozemní vojsko studuje tyto protivníky. Uvažuje o taktice, metodách a postupech. Protivníci je hodnotí rovněž, avšak věnují pozornost také operačním a strategickým úrovním nepravidelné války.

Aby důstojník mohl za boje proti povstání a za nepravidelné války velet **na strategickém stupni**, musí mít tyto vlastnosti:

- a) zájem o zdokonalování vojenské profese ve vedení nepravidelné války,
- b) schopnost jednat za složitých podmínek,
- c) světový přehled,
- d) kulturní porozumění pro operační prostředí,
- e) znalost diplomacie a politických teorií,
- f) dovednost vyjednávat,
- g) znalost cizích zemí a cizích ozbrojených sil,
- h) znalost informačních a psychologických operací,
- i) znalost historie a kultury,
- j) zkušenosti ve vedení společných, mezioborových, kombinovaných, nekonvenčních a koaličních operací,
- k) znalost umění a vědy o vedení nepravidelné války,
- l) způsobilost organizovat spolupráci.

Prameny:

Eliot COHEN, pplk. Conrad CRANE, pplk. Jan HORVATH a pplk. John NAGL, Principles, Imperatives and Paradoxes of Counterinsurgency, *Military Review* březen-duben 2006.

Plk. Joseph B. CELESKI: Strategic Aspects of Counterinsurgency, tamtéž.

(nas)